

Pek yazamıyor, pek okuyamıyorsun. Hayatın insanların kararlarını vermek ve at pazarlığı yapmak gibi *çok sevdiğin* iki işle doluyor ve bunlardan kurtulup, iki kelime yazmak için gece yarısı olmasını bekliyorsun. Mütemadiyen ilgi bekleyen iki çocuk, seni insanın *ne kadar pahalı* olduğuna yeniden şahit bırakıyor. Bugüne kadar yaptıklarının hepsini *kendine zaman ayırarak* yaptığın için, *kendine zaman ayırmayı* bıraktığında, tüm işlerinin sarpa saracağından korkuyorsun. Bir de tabii, *değer mi?* korkusu.

İnternet'le bile alakan azaldı. Bugün otobüsle eve gelirken, fırsat bu fırsattır deyip, Feedly'deki <http://feedly.com>> yazıları okuyup bitirmeye kalktın ve çoğuna artık eskisi kadar ilgili olmadığını gördün. Gündemle ilgin sadece *köşeci* başlıklarını takip etmek mertebesinde, onları da iki hafta sonra okuyorsun.

Yazı faaliyetinin durmayacağını, yazmaya bir şekilde devam edeceğini, günlük hayhuyun bundan alıkoyamayacağını düşünüyorsun. Güvendiğin şu: Eğer yazmayı bırakırsam, bunalır ve diğer işleri de yapamaz hale gelirim ve bu hale gelince yazarım ve yeniden çalışmaya başlarım. Yazı kendi tedavisi olan bir hastalık gibi.

Belki bu da devam etmez. Bazı zamanlar artık *yeterince iyi* olduğun için yazmayabileceğini de düşündüğün oluyor. Gerçi bunda, gün boyu sair konularda yazıp çizmenin, insanlara mektup, rapor ve sair vasıflarda yazı üretmenin de etkisi olabilir. Parmaklarımın ne yazdıklarıyla ilgili pek tercihi yok, yazsınlar da ne olursa olsun.

Yevmiyeler azaldı ve murakabeler arttı. *Mr Norrell & Jonathan Strange* okuyorum. Görünüşe göre uzun zaman okumaya devam edeceğim. Eski *Devrik Yazılar* kitabını gözden geçiriyorum, herhalde yarısını budadıktan sonra bir şeye benzer.

Yazar milleti *seneler önce* yazdığı kitapların hala okunmasına nasıl müsaade ediyor. Hayret.

Bir insan nasıl olur da senelerce önce yazdığını utanmadan satmaya devam eder bilemiyorum. Belki ucunda para olunca utanmayı da bırakıyorlardır.